

Sygn. akt III UK 198/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania P. C.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem zainteresowanej P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 12 czerwca 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 328 § 2 k.p.c. Skarga ma być oczywiście uzasadniona. Wskazano także, że art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr

3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu zaskarżanego wyroku podniesiono, że stan faktyczny nie był sporny między stronami. Istota sporu sprowadzała się natomiast do subsumpcji stanu faktycznego do treści art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Już Sąd Rejonowy, którego ustalenia podzielił Sąd II instancji, stwierdził, że „w okresie od 21 września do 31 grudnia 2010 roku P. C. wykonywał czynności związane z umowami zlecenia i otrzymał z tego tytułu wynagrodzenie. Czynności swoje wnioskodawca wykonywał przy pomocy żony i kolegi T. W. Część dokumentów niezbędnych do pracy skarżący otrzymywał mailem, po inne jeździł do siedziby spółek wraz z żoną lub kolegą. T. W. m. in. wypełniał deklaracje do ZUS-u, czy też rozliczenia z Urzędem Skarbowym [...]. Z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika, iż P. C. w okresie orzeczonej niezdolności do pracy swoje obowiązki wynikające z zawartych umów zlecenia wykonywał przy pomocy żony i kolegi. Zarówno sam skarżący, jak i jego przyjaciel T. W. zeznali, iż wnioskodawca jeździł do siedziby spółek w celu odebrania dokumentów, czy też zawiezienia po ich sporządzeniu. D. O., zatrudniony w spółkach od początku listopada 2010 r. zeznał, że swoje czynności skarżący wykonywał zarówno w biurze, jak i w domu. Pamiętał, że zimą 2010 r. były problemy z nawiązaniem kontaktu z wnioskodawcą, trzeba było interweniować, by pojawił się w spółce — stawiał się wówczas w biurze, w różnych porach i spędzał tam 3-4 godziny. Świadek zeznał ponadto, iż

wnioskodawca zakończył pracę dotyczącą działalności za 2010 r. dopiero na przełomie kwietnia i maja 2011 r., a wówczas pomagała mu żona”.

Powyższe pozwala wyprowadzić dwa wnioski. Po pierwsze, wskazane z skardze rzekoma rozbieżność w interpretacji art. 17 ust. 1 ustawy nie jest istotne (niezbędne) dla rozpoznania podstaw skargi – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (postanowienie SN z 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepubl.). Skarżący wykonywał osobiście pracę w czasie pobierania zasiłku. Po drugie, skargi nie sposób uznać za oczywiście uzasadnioną. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać "oczywistość skargi kasacyjnej" przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.